

Giới thiệu Nguyệt Dạ Tinh Linh

Truyện Nguyệt Dạ Tinh Linh là một truyện mới được gửi đến bạn đọc trên trang đọc truyện online, một truyện nhẹ nhàng đắm thắm tưởng như chạm đến góc khuất của cảm xúc trong lòng độc giả. Lối viết truyện sâu lắng và đầy cảm xúc, nhân vật được xây dựng một cách đặc biệt lại mang sự cuốn hút đặc trưng. Đây chính là truyện ngôn tình tiêu biểu cho dòng truyện đầy cảm xúc và sâu lắng.

Lúc nàng còn nhỏ, đã từng nghe qua một câu chuyện xa xưa. Ở tại nông thôn, vào một đêm trăng sáng, yêu tinh lùn màu vàng sẽ ra ngoài hoạt động. Bọn họ quanh quẩn ở trong rừng cây, trong bụi cỏ, phơi mình dưới ánh trăng tựa như bảo vật. Nếu ở trước cửa để chút ít sữa tươi và bánh mì, thì bọn họ sẽ len lén tới đây, đem thức ăn lấy đi. Nếu như người đứng lúc còn chưa ngủ, thì hãy len lút đi đến phía sau yêu tinh vàng lấy thức ăn, hơn nữa cố tìm một cơ hội bắt được nó, thì nó sẽ đau khổ cầu khẩn người thả nó ra, hơn nữa sẽ đem bảo vật trân quý nhất cho người.

Một năm kia, năm thứ bốn mươi chín của lịch vương triều, nàng tám tuổi, tư nàng trở về trang viên nông thôn ở tại Ware, người vú già lớn tuổi ngồi ở trước giường, dùng giọng nói hiền lành kể câu chuyện xa xưa này cho nàng nghe, nàng nằm ở trên giường, mở trừng hai mắt: “Chuyện này có thật sao?”

Là thật ư, truyện có thực sẽ phủ đầy màu sắc ảo ảnh ư? Có những thứ tưởng chừng như mông lung đến bất ngờ nhưng chính là luôn hiện hữu, liệu suốt chặng đường dài này sẽ vẫn còn mang bên mình bóng những chuyện xưa tích cũ ư? Là nàng luôn chờ mong hay tin vào những phép màu ấy, cùng đón đọc truyện nhé. Bạn cũng có thể theo dõi những truyện khác cùng thể loại như: Chân Trời Khát Vọng, Nợ Nhau Một Lời Hứa,...

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Dạ Tinh Linh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Chương 01

Lúc nàng còn nhỏ, đã từng nghe qua một câu chuyện xa xưa.

Ở tại nông thôn, vào một đêm trăng sáng, sẽ có yêu tinh lùn màu vàng ra ngoài hoạt động. Bọn họ quanh quẩn ở trong rừng cây, trong bụi cỏ, phơi mình dưới ánh trăng tựa như bảo vật. Nếu ở trước cửa để chút ít sữa tươi và bánh mì, thì bọn họ sẽ len lén tới đây, lấy thức ăn đi. Nếu như người đứng lúc còn chưa ngủ, thì hãy len lút đi đến phía sau yêu tinh vàng lấy thức ăn, hơn nữa cố tìm một cơ hội bắt được nó, thì nó sẽ đau khổ cầu khẩn người thả nó ra, hơn nữa sẽ đem bảo vật trân quý nhất cho người.

Một năm kia, năm thứ bốn mươi chín của lịch vương triều, nàng tám tuổi, tư nàng trở về trang viên nông thôn ở tại Ware, người vú già lớn tuổi ngồi ở trước giường, dùng giọng nói hiền lành kể câu chuyện xa xưa này cho nàng nghe, nàng nằm ở trên giường, mở trừng hai mắt: “Chuyện này có thật sao?”

Vị vú già trầm tư một chút: “Đây chỉ là truyền thuyết mà thôi, dĩ nhiên, có lẽ thật sự đã có người nhìn thấy hoặc là bắt được Yêu tinh vàng. Đối với truyền thuyết, chúng ta không thể phủ nhận nó, hoặc là lựa chọn tin tưởng nó so với không tin sẽ tốt hơn.”

Nàng tin, cho nên, mỗi ngày nàng đều để chút ít sữa tươi và bánh mì bên ngoài hàng rào của trang viên, qua ngày thứ hai thì những thứ thức ăn kia sẽ biến mất không thấy gì nữa, người khác đều nói, mấy thứ đó là bị mèo hoang đi ngang qua ăn hết, nhưng nàng vẫn kiên định tin tưởng, nhất định là Yêu tinh vàng đã mang đi những thứ thức ăn này, và câu chuyện xưa kia là có thật.

Vào buổi tối của một ngày, nàng rốt cục đã nhìn thấy được Yêu tinh vàng trong đêm trăng.

Ngày đó nàng kiên trì không ngủ, bò đến trên cái ghế băng ngồi len lén nhìn từ khe hở của rèm cửa sổ, hướng ra phía ngoài nhìn quanh. Từ cửa sổ phòng ngủ của nàng nhìn ra bên ngoài, vừa vặn có thể nhìn thấy chỗ nàng đã để sữa và bánh mì.

Tối hôm đó ánh trăng rất sáng, sau khi cái chuông lớn trong hành lang gỗ không lâu, nàng nhìn thấy một cái bóng len lút bay qua hàng rào, nhanh chóng nhìn quanh một chút bốn, động tác cực kỳ nhanh nhẹn bưng chén sữa tươi lên uống, rồi ôm ổ bánh mì. Trái tim nàng đập loạn lên, Yêu tinh vàng! Là Yêu tinh vàng!

Nàng lặng lẽ mở cửa, nhẹ chân nhẹ tay nhanh chóng chạy xuống lầu dưới, may quá, cả trong phòng im ắng, tất cả mọi người đều đã ngủ say, không có ai phát hiện nàng. Nàng đem cái ghế nhỏ đặt ở dưới chân, mở ra cửa sổ lớn trong đại sảnh, rón rén bò ra ngoài.

Trong đình viện một mảnh yên tĩnh, gió đêm có chút lạnh thổi tung bay quần ngủ bằng tơ lụa của nàng, hai chân nàng trần trụi đạp ở trên bãi cỏ mềm mại, cẩn thận từng li từng tí nhích lại gần bánh mì mình đặt trên bụi cỏ phía trong hàng rào.

Mới vừa rồi, từ cửa sổ, nàng nhìn thấy Yêu tinh vàng bay qua hàng rào, tiến vào trong bụi cỏ bên cạnh. Nàng tin tưởng nó nhất định là ở chỗ này.

Nàng biết một chỗ khác của hàng rào có khe hở lớn, mà mình có thể chui qua. Nàng còn biết từ hướng nào đi vào trong bụi cỏ sẽ không bị phát hiện.

Nàng chui qua hàng rào, lẩn vào lùm cây, đi chưa được hai bước, thì nàng đã nhìn thấy một cái bóng núp ở trong góc khác, đang mở to miệng gặm bánh mì.

Nàng lặng yên không một tiếng động tiến tới gần, phúi đất nhảy đến cái trước mặt cái bóng kia: “Hmm, ta bắt được ngươi rồi!”

Cái bóng kia chợt khẽ run rẩy, nhảy lên, bánh mì trên mặt đất.

Ở bên dưới ánh trăng, nàng có thể mơ hồ thấy rõ Yêu tinh vàng quả nhiên mặc một thân y phục màu vàng, nó so với mình cao hơn nửa cái đầu, bộ dáng giống như là thiếu niên mười một mười hai tuổi.

Yêu tinh vàng thoạt nhìn giống như rất khản trương, nàng vội vàng dựa theo chuyện cổ tích mà vú già đã kể..., an ủi nó, nói: “Nè, ngươi không nên sợ, chỉ có ta phát hiện ra ngươi thôi, Yêu tinh vàng, ta có thể làm bạn của ngươi không?”

Yêu tinh vàng đang từng bước lui về phía sau, nhắm ngay khe hở của một bụi cây, chuẩn bị chạy trốn, thì nghe được lời của nàng nói, nó bỗng nhiên dừng lại: “Yêu tinh vàng? Ngươi gọi ta là. Yêu tinh vàng?” tiếng nói cũng là tiếng nói của thiếu niên mười mấy tuổi.

Nàng gật đầu: “Đúng vậy a, Yêu tinh vàng thích ở những đêm có trăng sáng đi ra ngoài, là ngươi đúng không? Bánh mì và sữa tươi là do ta để, cho ngươi ăn. Ta biết ngươi nhất định tồn tại.”

Yêu tinh vàng thật giống như đang ngẩn người, rồi sau đó lập tức nói: “Khụ. Đúng vậy đúng vậy, ta chính là Yêu tinh vàng. Khụ khụ, ngươi nói một chút cũng không sai. Ngươi thật là quá thông minh!” giọng nói của Yêu tinh vàng rất nịnh hót hỏi, “Như vậy, tiểu nha đầu, thật sự chỉ có một mình ngươi thấy ta sao?”

Nàng giơ đầu ngón tay lên đặt ở khóe miệng: “Suyt, nhỏ giọng một chút. Dĩ nhiên chỉ có ta nhìn thấy ngươi, bọn họ đều đã ngủ, hơn nữa bọn họ không tin có Yêu tinh vàng. Bọn họ nói tất cả sữa tươi và bánh mì không phải ngươi ăn mà là mèo hoang ăn.”

Yêu tinh vàng thật giống như vô cùng vui vẻ: “A a, vậy thì tốt, như vậy, ngươi tin tưởng ta là Yêu tinh vàng, ngươi đến bắt ta, ta. Hẳn là phải đưa bảo vật đúng không?”

Nàng lắc đầu: “Ta không cần bảo vật, chúng ta có thể làm bạn không?”

Yêu tinh vàng gãi gãi cái ót: “À, cái đó, ừ, bởi vì hôm nay quá muộn, bé ngoan thì phải quay trở về ngủ, cho nên để lần sau chúng ta làm bạn tiếp nhé. Như vậy, ta đưa ngươi một bảo vật trước!” Yêu tinh vàng ở trên người móc móc hình như là vị trí của túi áo, móc ra một vật rồi nhét vào trong tay nàng.

Nàng nhìn thử xem, hình như là một đồng tiền xu bình thường trị giá nhỏ nhất.

Yêu tinh vàng cười híp mắt sờ sờ đầu của nàng: “Không nên xem thường tiền xu này nhé, mặc dù nó nhìn sơ qua như đồng tiền xu bình thường, nhưng mà thật ra nó là bảo bối có thể ẩn thân được, chỉ cần ngươi đem nó để ở trên đầu, sau đó tự nhủ ba tiếng ‘ngươi không nhìn thấy ta, nhìn không thấy ta’ là có thể ẩn thân. Nhưng mà, loại thuật ẩn thân này cần tu luyện, vừa bắt đầu không cách nào thành công, sau này ngươi phải cố luyện tập nhiều hơn, một ngày nào đó sẽ thành công!”

Nàng vui vẻ nắm chặt tiền xu, nặng nề gật đầu: “Ừ!”

Yêu tinh vàng thu hồi cái tay sờ lên đỉnh đầu của nàng, thở dài: “Ài, ta đã đưa bảo bối ẩn thân cho ngươi rồi, những thứ bảo bối ẩn thân khác vẫn còn đang ở trong động của ta, nếu chờ một chút nữa bị những người khác phát hiện ta, thì sẽ không tốt, cho nên hiện tại ta phải đi về trước, ngươi có thể đứng ở chỗ này, giúp ta trông chừng, đừng làm cho người khác phát hiện ta mà đuổi theo ta hay không?”

Nàng lưu luyến bắt được tay áo của Yêu tinh vàng: “Vậy sau này ngươi có trở lại không?”

Yêu tinh vàng lần nữa xoa xoa đầu nàng: “À ~ dĩ nhiên a, chúng ta đã là bạn rồi, ta nhất định sẽ lại tới tìm ngươi. Vậy ngươi trước hết ngoan ngoãn một chút ở chỗ này giúp ta trông chừng, ta đi nhé.” Yêu tinh vàng đi được hai bước, bỗng nhiên xoay người lại, “Chuyện ngày hôm nay, không nên nói cho bất luận kẻ nào biết.”

Nàng lại một lần nữa nặng nề gật đầu, Yêu tinh vàng là bạn của nàng, cũng là bí mật của nàng.

Hình bóng của Yêu tinh vàng nhanh chóng biến mất ở trong bóng đêm, nàng nắm chặt tiền xu, đứng ở tại chỗ không nhúc nhích.

Qua thật lâu thật lâu sau, mắt của nàng rất nặng, chân cũng đã tê rần, nàng không tự chủ được mà nằm cuộn ở trên mặt đất, ngủ thật say, trong mộng, Yêu tinh vàng mang nàng đi xem bảo vật của nó, có hột xoàn và bảo thạch, ở dưới ánh trăng lờ lờ tỏa sáng, nàng vui vẻ mỉm cười.

Bởi vì... chuyện này, mà nàng bị sốt nóng rần lên, nằm ở trên giường chừng mấy ngày, bị khiển trách một trận rất nghiêm khắc. Nhưng mà, khi nàng nhìn thấy tiền xu kia, thì cảm thấy rất hạnh phúc thỏa mãn. Nàng mỗi ngày đem tiền xu đặt ở trên đầu, đi tới đi lui, không ngừng lầm bầm đọc: “Ngươi nhìn không thấy ta, nhìn không thấy ta.” Rồi sau đó níu lấy mỗi người đi ngang qua “Nè, ngươi có nhìn thấy ta không?”

Người bị nàng níu lấy luôn lộ ra vẻ mặt “Đứa nhỏ này điên rồi”.

Ài, ẩn thân thuật, thật là khó luyện.

Chương 2: Chương 02

Năm thứ năm mươi tám theo lịch vương triều, vào một ngày nào đó, khí trời mát mẻ, trời trong nắng ấm.

Kastle thành thoi nhàn nhả đi qua con đường cái ồn ào náo động, chuẩn bị đi ăn cơm trưa.

Vòng qua một con hẻm nhỏ náo nhiệt, Kastle neho đôi mắt lại, cách đó không xa trên một cái quán ăn vặt, một thiếu niên đang ngồi ở vị trí mà mỗi ngày hắn đều ngồi, vui đầu ăn cơm. Thiếu niên nho nhỏ gầy teo, mang trên đỉnh đầu cái mũ rất lớn, đem mặt chôn ở trong chén sô với đầu hắn còn lớn hơn, ngón nga ngón nghiền.

Kastle đi tới trước bàn, gõ lên mặt bàn: “Ê, vị tiểu ca này, có thể nhường một chút hay không?” Thiếu niên ngẩng đầu, nhìn gương mặt tinh xảo xinh đẹp kia lại, ánh mắt màu nâu lấp lánh đang chớp chớp, Kastle đơn giản rõ ràng nói tóm tắt: “Cái bàn này, là mỗi ngày ta đều ngồi, hiện tại đã bị ngươi chiếm chỗ. Cho nên mời nhường một chút, đến bàn khác ăn đi.”

Thiếu niên bĩu môi, đơn giản rõ ràng mà hỏi ngược lại: “Tại sao phải nhường?”

Kastle nghiêng người dựa vào bên cạnh bàn: “Không tại sao phải nhường, cái bàn này vẫn luôn là chỗ ta ngồi, những người nào chiếm chỗ cũng phải tránh ra cho ta, đây chính là quy củ của ta.”

Thiếu niên kia khinh thường cười một tiếng: “Quy củ của ngươi? Ngươi cho ngươi là quốc vương hay là đại giáo chủ a, lời của ngươi chính là luật pháp sao? Cái bàn ngươi ngồi thì người khác không thể ngồi, Hmm, ngươi cho rằng ngươi là cái gì?”

Kastle vỗ vỗ cây kiếm bên hông: “Ồ trên mấy con phố gần đây, người dám cùng ta tranh chỗ ngồi thật đúng là không nhiều lắm.” Ông chủ quầy hàng nhìn thấy bọn họ nổi lên tranh chấp, thì vội vàng chạy tới hòa giải, xoa xoa hai tay hướng về phía người thiếu niên kia nói: “Tiểu huynh đệ, nếu không thì xin ngươi nhường một chút? Vị ở trước mắt này, có thể ngươi không nhận ra, nhưng hắn chính là người đứng đầu cuộc so tài kiếm thuật vương đô đoạn thời gian trước đây, tên là Kastle, người ở vùng này không có ai là không biết hắn, vị trí này đúng là mỗi ngày hắn ngồi, ngươi có thể hay không.”

Thiếu niên liếc bội kiếm bên hông Kastle một cái, lấy ra một cái khăn tay lau miệng: “A, thì ra là vô địch cuộc so tài kiếm thuật ở vương đô, như vậy hắn chính là thiếu niên được khen ngợi kiếm sĩ đệ nhất của vương triều Kastle Robin? Vậy thanh kiếm này chính là Phong chi vũ trong truyền thuyết rồi?”

Kastle lộ ra nụ cười sáng lạn: “Quá khen quá khen.”

Thiếu niên trên dưới đánh giá hắn một chút: “Chỉ thường thôi.” Rồi chậm rãi đứng lên, “Thiếu niên kiếm sĩ đệ nhất thì có thể ý thế hiếp người sao? Nếu không như vậy đi, ta và ngươi so kiếm, nếu như ngươi thắng, ta sẽ tránh ra, nếu như ngươi thua, như vậy từ đó về sau, vị trí này chính là của ta.”

Thiếu niên từ sau cái bàn đi ra, Kastle nhìn thấy bên hông của hắn cũng có một thanh trường kiếm, thoát nhìn, thiếu niên này rất giống cố ý tới đây ngồi ở chỗ này, đặc biệt tìm đến hắn vậy.

Thiếu niên đứng ở một vị trí trống trải, rút một tiếng rút ra trường kiếm chỉ hướng Kastle: “Đến đây đi.”

Bốn phía lập tức đầy người vây quanh, lại có người dám hướng thiếu niên đệ nhất kiếm sĩ Kastle khiêu chiến, người này lại còn là một thiếu niên đơn bạc, trò hay như thế, tất nhiên là không thể bỏ qua.

Kastle vẫn nghiêng người dựa vào trên bàn, lắc đầu.

Thiếu niên nhướng mày: “Làm sao, ngươi không dám?”

Kastle chậm chậm đứng thẳng người, chậm chậm đưa tay hướng chuôi kiếm bên hông: “Như vậy, nhóc hãy cẩn thận một chút.” Vừa dứt lời, một luồng sáng như tuyết lóe lên, trong nháy mắt, kiếm trong tay thiếu niên tựa như bị gió cuốn, loảng xoảng một tiếng, trong nháy mắt, kiếm trong tay thiếu niên đã rơi xuống đất.

Kastle đem kiếm tra vào vỏ kiếm, thiếu niên đó hung hăng nhìn hắn chòng chọc: “Là ta thua, vị trí này ta tặng lại cho ngươi, nhưng mà, ta sẽ không bỏ qua!”

Kastle nhún vai: “Tùy tiện.”

Thiếu niên nói sẽ không bỏ qua, quả nhiên là không bỏ qua.

Kastle cơm nước xong, thanh toán tiền, lau miệng, nhìn một chút cái bóng dáng vẫn không nhúc nhích ngồi ở bàn bên cạnh, thì đứng dậy rời đi.

Đi ra khỏi hẻm nhỏ, xuyên qua đường cái, ở ven đường uống thức uống nóng, xen lẫn trong đám người xem xiếc ảo thuật một lát, lại đến quán nhỏ

ven đường chọn lấy một cây roi ngựa, hai bộ bao tay, mặt trời dần dần ngã về tây, Kastle rút cục không nhịn được liền xoay người, hướng tới bóng người từ đầu đến cuối vẫn cùng hắn duy trì năm bước khoảng cách, nói: “Tiểu ca, trừ hôm nay ta đem ngươi từ vị trí kia đuổi ra ngoài, thì chúng ta từng có cừu oán sao?”

Đôi mắt to màu nâu xinh đẹp của thiếu niên chặt chẽ nhìn chăm chăm hắn, ngậm miệng, không nói một lời. Kastle bắt đầu đi thờ dài: “Được rồi, cho dù ngươi thua không phục, ngươi cứ đi theo ta như vậy, ngươi cũng báo không được thù a, chẳng lẽ ngươi tính toán đánh lên? Lấy trình độ kiếm thuật mèo ba chân như ngươi, thì đánh lên ta cũng sẽ không thành công.” Thiếu niên vẫn không nói một lời.

Kastle thờ dài lần nữa: “Được rồi, coi như ta sợ ngươi rồi, hôm nay là ta sai lầm rồi, thật xin lỗi. Sau này sẽ nhường cái bàn kia cho ngươi, ngươi muốn ở nơi đâu ăn mì thì ăn ở đó, nghỉ tại nơi nào ăn canh thì cứ ăn canh, có thể không?” Thiếu niên vẫn không nói lời nào. Kastle không thể làm gì khác chỉ lắc đầu, xoay người tiếp tục hướng về trước mà đi, đi được một đoạn đường, vừa quay đầu lại, thiếu niên đó vẫn đi theo phía sau.

Kastle bỗng dừng xoay người: “Nè, ngươi còn đi theo ta như vậy, ta coi như là ngươi yêu ta a. Ta chân thành báo trước, ta thừa nhận là ta anh tuấn tiêu sái người gặp người thích, nhưng ta chỉ thích cô bé thôi, hơn nữa còn là cô bé đầy đặn khá ái, ngươi như vậy, khụ khụ, thật xin lỗi ta không có hứng thú.”

Thiếu niên mặt đỏ bừng, lớn tiếng nói: “Người nào yêu ngươi, tự luyện cuồng! Biến thái! Nè, ngươi là người đứng đầu cuộc so tài kiếm thuật vương đô, vậy là ngươi thắng thủ hạ kiếm sĩ đệ nhất của đại giáo chủ đúng không?” Kastle gật đầu. Thiếu niên đi tới trước mặt hắn, rồi cắn cắn đôi môi, giống như hạ xuống quyết tâm gì đó, rồi ngẩng đầu nhìn hắn, âm thanh không lớn nhưng kiên định, nói: “Nếu ngươi có thể thắng kiếm sĩ đệ nhất của đại giáo chủ, vậy ngươi đánh thắng bản thân đại giáo chủ hắn là cũng không có vấn đề. Như vậy, ngươi có thể dạy ta kiếm thuật có thể đánh thắng đại giáo chủ không?”

Kastle cau mày: “Ngươi muốn đánh thắng đại giáo chủ? Tại sao?”

Thiếu niên nghiêng răng nghiêng lợi thấp giọng nói: “Ta có thù oán với hắn ta, ta muốn giết hắn!”

Kastle sợ hết hồn, vội vàng nhìn chung quanh một lần, một tay kéo thiếu niên đến bên cạnh, thấp giọng nói: “Ngươi điên rồi, ở trên đường cái mà nói lời như thế, nếu bị nghe được thì sẽ bị bắt đi chém đầu.”

Người người cũng biết, đại giáo chủ là hiện tại người nắm quyền thực tế ở vương quốc, chín năm trước quốc vương qua đời, tiểu Nữ Vương lên ngôi, thật không khác gì là con rối, Vương tộc còn lại thì suy bại mà không có thực quyền, quyền to trong triều chánh toàn bộ nắm giữ ở trong tay đại giáo chủ.

Thiếu niên vói về mặt không đạt mục đích thì không bỏ qua, Kastle bắt đầu đi thờ dài: “Được rồi, ta có thể chỉ điểm kiếm thuật cho ngươi, nhưng mà, lúc ngươi đi tìm đại giáo chủ báo thù thì ngàn vạn lần đừng nói sự phụ của ngươi là ta a.”

Thiếu niên lộ ra nụ cười vui sướng, nặng nề gật đầu: “Ta thề, ta sẽ không nói.”

Kastle bắt đầu đi than thở thật lâu một lần nữa: “Ta làm sao mà xui xẻo như vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Dạ Tinh Linh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Chương 03

Từ ngày đó sau, thiếu niên hướng Kastle học tập kiếm thuật. Thiếu niên tên gọi Ciel, Kastle ở bên trong nhà gỗ gần ngoại ô thuộc vương đô, hắn nói địa chỉ cho Ciel, ngày nào Ciel cũng tới đây. Mỗi lần hắn đều mang cái mũ thật to, mặc quần áo rộng thùng thình. Hắn rất gầy yếu, khí lực lại nhỏ, không cảm nổi kiếm nặng, huấn luyện gần một tháng, vẫn không có tiến bộ gì mấy. Kastle rất thất vọng: “Vừa không có thiên phú, chân tay lại vụng về, lấy loại năng lực lĩnh ngộ này của ngươi, muốn đạt tới trình độ có thể đánh thắng đại giáo chủ, ít nhất phải sáu mươi năm nữa. Năm nay Đại giáo chủ đã năm mươi tuổi, nhiều nhất năm mươi năm sau, hắn ta sẽ quy thiên, căn bản không đợi được đến lúc ngươi động thủ, cho nên ngươi hoàn toàn có thể buông tha cho.”

Ciel lại trừng hai mắt xinh đẹp lên, một kiếm vung ra, Kastle vội vàng né tránh, Ciel giờ kiếm đuổi theo tới đây, không có để ý đến phía dưới một chân bước một chân trụ, Kastle theo bản năng đưa tay lên, một tay tóm được hắn ta, ôm Ciel vững vàng vào trong ngực.

Lập tức mặt Ciel đỏ lên, gờ tay lên định cho Kastle một cái tát, tránh thoát từ trong lòng ngực của hắn, Kastle bùm mặt, ánh mắt khiếp sợ mà ai oán: “Ngươi lại lấy oán trả ơn, còn đánh trống mặt mà toàn bộ tiểu thư đàn bà vương đô mê luyện nhất.” Ciel hừ một tiếng, xoay người đi xa.

Trung buổi trưa, lúc ăn cơm, Ciel đem co lọ thuốc nặng nề đặt ở Kastle trước mặt: “Uy, bồi thường cho ngươi.” Kastle kinh ngạc nhìn nhìn cái lọ, lại nhìn một chút Ciel. Trên mặt Ciel nổi đỏ ửng nhàn nhạt: “Ừ, chuyện buổi sáng hôm nay. Là ta không đúng. Là ngươi có lòng tốt giúp ta mà thôi. Cái này. Coi như là ta nhận lỗi với ngươi.” Thấy Kastle đang nhìn lọ thuốc, dừng lại một chút, nhỏ giọng nói, “Này, trước kia ta chưa từng thử, cho

nên có chút bị khét, xin lỗi.”

Kastle đưa một viên thuốc vào trong miệng, nhai hai cái: “Có chút hơi khét, những vẫn có thể miễn cưỡng ăn vào,” lại nhìn Ciel một chút, cười hi hi nói, “May mà ngươi không phải là cô bé, nếu không sẽ phải lo lắng tương lai có thể gả ra ngoài được không.” Lời nói chưa dứt âm, một cái xèng đã đánh tới trước mặt, Kastle chật vật trốn về phía sau, cả người và ghế đều ngã trên mặt đất: “Uy, ngươi ——”

Ciel cầm cái xèng, u ám mà cười: “Ai nha, mới vừa rồi nhất thời tay trơn, thật xin lỗi thật xin lỗi. Ta sẽ cho ngươi một lọ thuốc khác. Phải ăn hết đó ——”

Kastle ra đường, Ciel cũng thường xuyên ở bên người, lúc trước hắn đi ở trên đường, các cô gái trẻ tuổi đều đỏ mặt lên lên nhìn, để cho Kastle rất thỏa mãn. Kể từ khi thường đi với Ciel, những thứ ánh mắt ái mộ kia bị phân ra, một ít rơi trên người Ciel, để cho Kastle có chút phiền muộn.

Hơn nữa, Ciel lớn lên rất được người lớn ưa thích, cùng đi uống thức uống nóng, bác gái bán đồ uống đều cho Ciel thêm một chén, Kastle có chút đỏ mặt.

Một ngày, lúc uống đồ uống ở ven đường, Ciel giống như là lơ đãng loại hỏi hân: “Suốt ngày xem ngươi không có việc gì đi lang thang khắp nơi, thật tò mò là làm sao ngươi nuôi sống mình, tiền của ngươi là từ đâu tới?”

Kastle hí mắt ngậm ống hút: “Ta tự có con đường phát tài của ta. Nhưng cái này là bí mật. Tạm thời không thể nói cho ngươi biết.” Nhìn Ciel xem thường cau lỗ mũi, thì nhe răng cười nói, “Tựa như ngươi, đến tốt cùng là người nào, tại sao suốt ngày mang cái mũ thật to cũng không chịu bỏ xuống, rốt cuộc ngươi gánh vác cừu hận gì, cũng là bí mật giống nhau. Ta cũng vậy, chưa từng có hỏi thăm đến.”

Trong ánh mắt Ciel có cái gì lóe lên một cái, lông mi thật dài rũ xuống: “Ta có thể nói cho ngươi biết, ta có cừu hận gì cùng với đại giáo chủ.” Giọng nói của hân rất thấp, cũng rất rõ ràng, “Hắn giết cha của ta.”

Hoàng hôn, trời chiều biến đại thụ ven đường vùng đồng nội – ngoại ô lây nhiễm một tầng màu vàng đỏ, rặng hồng phía chân trời tản ra, cùng màu xanh nhạt đảo cả vùng đất hòa vào nhau, ban đêm ngoại ô vương đô, sự yên lặng mà hài hòa.

Kastle và Ciel cùng đi quanh co ở trên đường nhỏ, Kastle biết cừu hận của Ciel, nhưng nghĩ không ra cái gì để dỗ dành hân ta, chỉ có thể lặng yên không lên tiếng mà đi tới. Ciel lại bỗng nhiên mở miệng nói: “Ngươi vẫn không nói chuyện, chẳng lẽ đang đồng tình với ta?”

Ánh mắt Kastle lóe lóe, nói quanh co một tiếng, không biết nên nói cái gì cho phải.

Ciel nhìn xa xa cánh đồng bát ngát dưới trời chiều, giọng nói bình tĩnh: “Ngươi không cần đồng tình ta, ta sẽ cố gắng luyện tập kiếm thuật, một ngày nào đó, ta muốn đích thân đánh bại đại giáo chủ, vì cha báo thù.” Hân ngẩng lên đầu, vẻ mặt tự tin mà kiên định, “Ta biết, ta nhất định có thể làm được.”

Kastle vỗ vỗ bờ vai của hân: “Có chí khí.” Ciel nhướn mày cười nói: “Ngươi bội phục sao?” Kastle cười gật đầu: “Bội phục bội phục, dĩ nhiên bội phục!”

Không khí vẫn tịch tỵ nhất thời quét sạch, Kastle thoải mái nhìn nhìn bốn phía: “A, nhìn những cây hồ đào này, ta liền nhớ tới khi còn bé, ta ở tại vùng nông thôn, thường xuyên đi trang viên chủ của đại quý tộc trộm hồ đào, thường bị chó săn của bọn họ nuôi đuổi đến té khới.”

Ciel ngửa đầu nhìn một chút cây hồ đào ven đường, bỗng nhiên đối với Kastle nháy mắt mấy cái: “Vậy ngươi bây giờ có muốn hay không nhớ lại một chút khi còn bé?”

Không đợi Kastle kịp phản ứng, hân đã chạy đến một góc cây hồ đào bên cạnh, cỡi bội kiếm xuống ném ở một bên, dùng cả tay chân bò lên.

Cái cây hồ đào này không tính là quá cao, Ciel rất khéo léo đến chặc cây, hướng Kastle đang ở phía dưới phát tay: “Uy, có dám đi lên hay không?”

Kastle cũng bỏ bội kiếm xuống, cuộn cuộn tay áo, một mặt đi về phía trước cây một mặt cười nói: “Ngươi cẩn thận một chút, đừng ngã xuống.”

Ciel cười hi hi phát tay lần nữa, tiếp tục trèo lên phía trước, lại bỗng nhiên trượt chân, giẫm vào không khí.

Kastle kêu thảm một tiếng: “Không thể nào ——” như mũi tên xông lên phía trước, tiếp được cái thân ảnh kia đang thẳng tắp hạ xuống.

Ciel nặng nề ngã vào trong lòng ngực của hân, đem Kastle áp đảo trên mặt đất, cái mũ trên đầu hân không bao giờ chịu bỏ xuống đã được rơi ra, một đoàn tóc dài màu nâu rất dày vung ra, rơi xuống trên mặt và trên người Kastle.

Kastle ngạc nhiên trừng to mắt, Ciel đỏ bừng cả khuôn mặt, nhanh như tia chớp từ Kastle trên người vọt đến một bên, Kastle khởi động thân thể, tiếp tục ngơ ngác địa nhìn “Hân”.

Gương mặt Ciel đỏ ửng giống như hoàng hôn buổi chiều, trong đôi mắt xinh đẹp có một tia chột dạ và ngưng ngừng.

Kastle trừng mắt nhìn, dường như cùng với Ciel đồng thời mở miệng ——

“Ta.”

“Ngươi là nữ.”

“Thật ra thì, ta đã sớm cảm thấy có chút không đúng.” Kastle ngồi ở trước bàn của mình trong phòng nhỏ, nhìn về mặt Ciel co quắp ngồi ở đối diện, bình tĩnh tự thuật.

“Ngươi rất xinh đẹp, cái mũi chưa bao giờ tháo xuống, luôn mặc quần áo rộng rãi, không cần thận trọng phải ngươi thì ngươi sẽ nổi trận lôi đình.” Kastle lấy tay ba ngón tay, lắc đầu, “Ài, tại sao ta nghĩ ra sớm một chút chứ. Quả nhiên ta vẫn là một chính nhân quân tử à!”

Ciel cúi đầu, nhưng vẫn không nhìn được mà nói thầm: “Ngươi? Chính nhân quân tử? Thôi đi.”

Chắc chắn, miệng thật cay nghiệt. Nhưng là, Kastle tràn đầy tình thần kỳ sĩ mà cảm thấy, không nên so đo với cô bé, hẳn làm bộ không có nghe thấy.

Ciel giờ lên hai mắt, giọng nói có chút đông cứng: “Như vậy, bí mật của ta ngươi lại biết một cái rồi.”

Kastle bắt đầu dĩ thử dài: “Nếu biết hai bí mật của ngươi rồi, như vậy, ta cũng vậy nói cho ngươi biết thêm một bí mật của ta sao.” Ánh mắt của hắn bỗng nhiên trở nên đứng đắn, “Ta giống ngươi, trên người cũng có một cừu hận. Đại giáo chủ cũng giết cha của ta.”

Ciel ngạc nhiên, Kastle cười cười, chậm rãi nói: “Tên của ta, cũng không phải là Kastle Robin, mà là Kastle Moen. Họ của ta là Moen, Danny Rothschild Moen là cha của ta.”

Ciel mở to hai mắt, Danny Rothschild Moen, đã từng là cái tên cấm kỵ của vương quốc này, hẳn là lãnh tụ đoàn thể Kỳ sĩ bí mật phản kháng đại giáo chủ, gần mười năm trước, bị thủ hạ của đại giáo chủ bắt được, và bị thiêu chết.

Giọng nói của Kastle bình thản: “Từ khi bắt đầu biết chuyện, ta đã đi theo mẹ trải qua cuộc sống lưu vong khắp nơi, ta không dám nói cha của ta là ai, sau khi cha bị đại giáo chủ giết chết, mẹ của ta bởi vì bị thương quá độ mà qua đời, chỉ còn lại có một người ta lưu lạc khắp nơi. Từng có một lần, ta đến trang viên của một quý tộc đi trộm đồ ăn, còn suýt nữa bị bắt chặt tay. Lúc ấy ta thật cho là ta muốn lên Thiên đường gặp mặt cùng với cha mẹ.” Khóe miệng hắn cong lên cười cười, “May mắn, người phát hiện chỉ là một cô bé mới mấy tuổi, nàng ấy cho rằng ta là Yêu tinh vàng trong truyền thuyết, ta dùng hết trí tuệ dụ dỗ nàng, mới thuận lợi bỏ chạy, ài, đó là lần đầu tiên ta gạt người thành công như vậy.”

Ánh mắt Kastle sưng mù, giống như là lâm vào trong ký ức thật sâu, Ciel trừng hai mắt lên, thần sắc cứng nhắc: “Ngươi. Ngươi có phải hay không ở trang thôn Ware một thời gian?” Kastle nháy mắt mấy cái: “Đúng vậy a, ta đúng là ở nơi đó thành công thoát hiểm, làm sao?” mặt Ciel không chút thay đổi, từ trong cổ áo kéo ra một túi nhỏ luôn mang theo người, mở ra miệng túi, lấy một đồ vật ra: “Ngươi nhận ra cái này không?”

Đó là một tiền xu rất cũ, ở giữa bị đục lỗ, có dây thừng xuyên qua.

Ánh mắt Kastle từ tập trung tràn đầy biến thành tan rã: “Không. Sẽ không trùng hợp như thế chứ.”

Mặt Ciel không thay đổi chút nào: “Có thời điểm, sự tình đúng là trùng hợp như vậy.” Dường như Kastle có thể nghe thấy giọng nàng hỗn hển, hắn cứng nhắc mà cười khan nói: “Ngươi phải hiểu, một thiếu niên, dưới tình huống như vậy, vì giữ được tánh mạng, bắt đầu dĩ mà phải nói nói dối nho nhỏ.”

Ciel gật đầu: “Dạ, ta hiểu. Nhưng, ” nàng lộ ra răng trắng như tuyết, âm trầm mà cười lạnh, “Ngươi cũng phải hiểu, một cô bé đơn thuần, bởi vì nói dối kia của ngươi, đã phải ăn bao nhiêu đau khổ, làm quá nhiều chuyện buồn cười, chịu bao nhiêu giờ đêm thối vào người!”

Cái thời điểm kia, nàng thật ngây ngốc mà tin tưởng, mình gặp được Yêu tinh vàng. Nàng suốt ngày đẩy lấy tiền xu kia, không ngừng mà nhắc tới “Ngươi nhìn không thấy ta xem không thấy ta”, tu luyện thuật ẩn thân mà hắn nói; nàng cả đêm không ngủ được, ngoác góc ở bên cửa sổ, chờ Yêu tinh vàng xuất hiện lần nữa; nàng thậm chí mạo hiểm không ngừng bị phạt, không ngừng bị bệnh nguy hiểm, len lén ở nửa đêm chạy đến hàng rào trước kia, ở trong bụi cỏ, chịu gió đêm thổi lạnh như băng chờ Yêu tinh vàng đến tìm nàng; cho đến rồi đi trang viên kia, nàng còn khóc đòi xuống xe ngựa.

Nàng cũng bị thương đấy, chưa xót lúc nhỏ!

Kastle lại ánh mắt bỗng nhiên chợt lóe: “Ta biết ngươi là ai.”

Nàng run lên bần bật, kinh hoàng mà giật mình: “A?”

Kastle nhìn nàng: “Năm đó ta chạy trốn chính là trang viên của Limbo Công tước. Limbo Công Tước còn khỏe mạnh, ngươi nói đại giáo chủ giết cha ngươi, như vậy nhất định ngươi không phải là con gái của hắn ta. Ta nhớ được, năm đó cô bé mặc áo choàng mà chỉ có quý tộc có thể mặc, vừa là quý tộc, lại có tư cách vào ở trang viên Công Tước.” Ánh mắt của nàng trở nên kinh hoàng luống cuống, cứng nhắc mà sống lưng thẳng tắp, Kastle chậm rãi nói: “Ta nhớ được, Limbo Công Tước có một cô em gái, dường như gả cho Erding Hầu tước, Erding Hầu tước ở ba năm trước đây qua đời, tin đồn hẳn là bị đại giáo chủ phái người ám sát bỏ mình, Erding Hầu tước có một con gái, năm nay đại khái là mười bảy tuổi. Ngươi chính là con gái của Erding Hầu tước sao, Ciel.” Kastle cười cười, “Hoặc gọi ngươi là Hill Gia Erding Hầu tước tiểu thư?”

Nàng rũ mắt xuống mạnh, dùng hàm răng cắn cắn đôi môi, thấp giọng nói: “Ngươi. Ngươi nói đúng rồi. Ta là Hill Gia Erding. Ngươi biết ta là ai, chúng ta có cùng cừu hận, sau này ngươi vẫn có thể tiếp tục dạy kiếm thuật cho ta, còn có thể trợ giúp ta đi.”

Kastle than thở, nàng giương mắt, hung hăng theo dõi hắn: “Chẳng lẽ ngươi kỳ thị ta là phụ nữ, cảm thấy ta sẽ không thắng Đại giáo chủ?” Nàng vùng tiền xu trong tay lên, đập bàn, “Đừng quên năm đó ngươi từng lừa gạt ta, ngươi nên chịu trách nhiệm vì sự bất hạnh lúc nhỏ của ta, ngươi phải đền bù tổn thất cho ta!”

Kastle vô lực mà vuốt vuốt thái dương: “Tiểu thư, ta có nói qua là ta không hề nữa dạy kiếm thuật cho ngươi sao? Tiểu thư mỹ lệ lại có dũng khí vẫn là loại người ta yêu thích, ta sẽ giống như kỳ sĩ của ngươi vậy, nghe lời ngươi vì ngươi hiệu lực. ” Hắn nhe răng cười một tiếng, “Chẳng lẽ trừ cái này ra,

ngươi còn muốn đền bù cái khác, nói thí dụ như để cho ta lấy thân báo đáp và vân vân. Ta cũng có thể suy nghĩ.”

Mặt của nàng nóng rất mà thiếu cháy, đỏ tới cổ, cắn giận mà xoay người.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Dạ Tinh Linh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Chương 04

Ngày này sau, nàng vẫn thường xuyên đến tìm Kastle học tập kiếm thuật, nhưng là nàng phát hiện Kastle đối với nàng khác trước rất nhiều.

Mặc dù hắn còn có thể thỉnh thoảng miệng lưỡi tron tru nói giỡn với nàng, nhưng luôn là vô tình hay cố ý mà giữ vững nhất định khoảng cách với nàng, lúc chỉ điểm kiếm thuật cũng chỉ là sẽ làm ra làm động tác mẫu, sẽ không nắm tay nàng, dạy nàng nữa.

Nàng không nhịn được hỏi: “Uy, ngươi có phải hay không bởi vì ta là nữ mà câu nệ.” Kastle hắc hắc mà cười: “Nam nữ khác biệt, dĩ nhiên ta không thể đối với tiểu thư một khả ái động thủ động cước quá. Nếu như vì vậy mà làm trở ngại danh dự của ngươi, trong tương lai sẽ không ai thèm lấy ngươi, nếu để cho ta phụ trách nhiệm thì làm sao bây giờ.”

Mặt của nàng nóng lên, làm bộ như không sao cả mà nói: “Làm sao, nếu như cưới ta ngươi cảm thấy thật khó khăn ư, ” nàng ở trước mặt hắn đứng lại, gương mặt nhìn: “Nếu như ta muốn gả cho ngươi, ngươi sẽ sợ ư?”

Kastle ngây ngốc, ở bên trong nắng sớm, mắt của nàng trong suốt thấy đáy, nhumhau năm đó ở dưới ánh trăng, hắn kéo kéo khóe miệng cứng ngắt: “Dĩ nhiên, người nam nhân nào cưới ngươi, nhất định là tam sinh bất hạnh, ta không muốn làm cái quỷ bất hạnh xui xẻo kia.”

Trong ánh mắt của nàng có một tia bị thương, cũng miễn cưỡng cười nói: “A, phải không, ta đây sẽ không làm nguyên nhân bất hạnh của ngươi.” Nàng xoay người, Kastle ở sau lưng nàng nhẹ giọng nói: “Ta mới nói nhầm. Ngươi, rất tốt. Nhưng, ta sẽ là bất hạnh của ngươi.”

Nàng quay người lại, nhìn trước mặt Kastle, ánh mặt trời chiếu vào mái tóc màu đen xinh đẹp và khuôn mặt gần như hoàn mỹ, ánh mắt hắn không có sự bất cân đối như lúc thường, đồng tử như hồ nước bên cạnh núi, sâu không thấy đáy.

Nàng hát cảm lên: “Nếu ta có thể bảo đảm tuyệt đối ngươi sẽ không trở thành cái bất hạnh của ta thì sao?”

Kastle cười cười: “Trên đời này làm gì có chuyện mà ai có thể bảo đảm a.” Lần này là hắn xoay người sang chỗ khác, sai bước rồi đi, nàng xem thấy bóng lưng của hắn, nhỏ nhỏ nói: “Cho dù ngươi là cái bất hạnh của ta, ta cũng vậy nguyện ý.” Giọng nói hòa tan ở trong gió, hắn không nghe được.

Chuyện lần này, hai người bọn họ đều làm bộ đã quên mất, ai cũng không hề nhắc tới nữa, nàng tiếp tục tìm Kastle chỉ đạo kiếm thuật, Kastle cũng vẫn kiên nhẫn chỉ đạo nàng, thỉnh thoảng lái nhai mà oán trách nàng dần, làm sự phụ của nàng thật là mất thể diện, nhìn nàng tức giận gợn chân rồi sau đó cười ác liệt. Không hơn.

Có mấy lần, nàng ở trong nhà Kastle đụng phải mấy người khác nhau.

Lần đầu tiên là vào ban đêm, ngày đó nàng bị ngăn trở, tổn bao nhiêu công sức mới chạy trốn chạy ra ngoài, Kastle có thể cho rằng nàng sẽ không tới rồi, khi nàng đẩy cửa phòng hắn ra, Kastle cùng hai người khác ở trong nhà giật nảy mình.

Hai người kia lập tức đưa tay ấn lên chuỗi kiếm, Kastle vội vàng nói: “Không cần gấp gáp, hắn là bằng hữu của ta – Ciel.” Sau khi nàng bại lộ thân phận là cô bé thì mỗi ngày vẫn mặc nam trang, mang cái mũ thật to, hai người kia đánh giá xong, mới xác định là thiếu niên vô hại, mới để tay từ trên thân kiếm xuống, liền thấp giọng nói hai câu gì đó cùng với Kastle, rồi cáo từ rồi đi.

Hai người kia cũng là nam tử có vóc người khôi ngô, ánh mắt sắc bén, trên mặt của một người còn có một vết sẹo thật dài.

Kastle làm bộ lơ đãng mà tìm đề tài nói chuyện phiếm cùng với nàng: “Ai nha, sao ngươi lại tới đây, ta còn tưởng rằng Hầu tước tiểu thư không chịu được sự cực khổ của luyện kiếm, rốt cục nhìn ra mình không có hi vọng, sáng suốt mà buông tha.”

Nàng bĩu môi: “Ta mới sẽ không buông tha cho, ta nhất định sẽ học giỏi kiếm thuật, người đầu tiên ta đánh cũng là ngươi.” Kastle ôm lấy hai cánh tay: “Ừ, có chí khí. Ta thích. Như vậy vì để sớm đến ngày ngươi đạt tới mục tiêu này, thì hiện tại đi ra sau nhà bắt đầu luyện kiếm đi.”

Chuyện về hai người kia, bọn họ ai cũng không có nhắc tới.

Về sau, nàng có thỉnh thoảng ở trong nhà Kastle gặp phải mấy lần những người khác, có thoát nhìn rất giống người tráng hán có tay nghề, có trung niên bọc áo choàng xóc vác, còn có thiếu niên trẻ tuổi tuấn lãng giống như Kastle, cho tới bây giờ nàng không có hỏi quá những người này là người nào, hắn cũng chưa bao giờ nói.

Một ngày ban đêm, ánh trăng trong sáng, Kastle đi ra khỏi phòng nhỏ của mình, giống như tản bộ từ từ đi tới trong thành, từ từ đi qua đường cái, qua hẻm nhỏ rất sâu, bỗng nhiên, hắn đứng lại, đánh giá mọi nơi, xác định không có ai theo đuôi, đẩy ra một cánh cửa gỗ cũ rách, nhanh đi vào.

Một người áo đen đang chờ đợi chờ hắn, Kastle đi theo người áo đen, đi tới một gian phòng cũ rách trong đại sảnh, trong sảnh đốt ánh nến u ám, ngồi đầy người, Ciel từng nhìn thấy mấy gương mặt đó tại nhà Kastle.

Những người này đều đứng lên, Kastle mỉm cười với bọn họ rồi vuốt cằm, đi tới ghế ở vị trí trung tâm mà ngồi xuống, mọi người trong sảnh lại lần nữa ngồi xuống, Kastle mở miệng, thấp giọng, nói rõ ràng mọi chuyện.

Ánh nến lóe ra, bóng dáng mọi người ở trên vách tường cùng với trên mặt đất đi theo ánh nến nhấp nhô, bỗng nhiên, tiếng gõ cửa nặng nề vang lên, Kastle cảnh giác mà cau mày, mọi người đưa tay đặt tại bình khí bên hông rồi rời rít đứng dậy.

Một người áo đen xuất hiện ở cửa đại sảnh: “Ngoài cửa có một nữ nhân điên, tại liều mạng gõ cửa, nói nhất định muốn gặp Kastle, nàng nói có chuyện khẩn cấp muốn cho người biết. Nàng ấy nói tên nàng là Hill Gia.”

Kastle bước nhanh đi ra đại sảnh, Hill Gia đứng ở trong viện dưới ánh trăng, nàng không có mặc nam trang, tóc thật dài cuộn sóng mà xõa xuống, nàng lao thẳng tới Kastle, một phát bắt được cánh tay của hắn, quần áo tơ lụa vang sáo sạt: “Nghe, đừng hỏi ta tại sao biết người ở nơi này, cũng đừng hỏi tại sao ta biết người đang ở đây làm gì. Đại giáo chủ đã phát hiện các người, nhiều nhất nửa giờ sau, người của bọn họ sẽ chạy tới, các người đi mau!”

Dưới ánh trăng, Kastle giục ngựa chạy như điên, Hill Gia ngồi ở phía sau hắn, ôm chặt hông của hắn, váy áo và tóc dài của nàng nhảy múa ở trong gió, giống như các tinh linh có cánh ban đêm.

Sau khi đã chạy thật xa, ở một chỗ trong rừng cây ngoài ngoại ô, Hill Gia bỗng nhiên nhẹ nhàng kéo áo của Kastle: “Ta không thể đi cùng với người nữa rồi, thả ta xuống.”

Kastle dắt ngựa, nhìn thiếu nữ trước mặt hắn, mặt của nàng giống như ánh trăng đêm tĩnh, hắn thấp giọng nói: “Ta sớm đã nói, ta có thể là nguyên nhân bất hạnh của nàng. Hill Gia, nàng biết rồi mà, ta chính là lãnh tụ tổ chức bí mật phản vương triều, giết chết đại giáo chủ, lật đổ nữ vương, kết thúc vương triều Wisconsin Nostra, đây chính là chuyện mà kiếp này ta sẽ phải làm.”

Nàng kinh ngạc nhìn hắn: “Tại sao? Chẳng lẽ không phải giết chết đại giáo chủ là được rồi sao? Giết chết đại giáo chủ, quốc gia có thể khôi phục hòa bình, tại sao chàng còn muốn làm những chuyện khác?”

Kastle nhẹ nhàng mà cười một tiếng: “Ta trước kia cũng là cho là thế, giết chết đại giáo chủ là được rồi, nhưng là nàng suy nghĩ một chút đại giáo chủ như thế nào trở thành đại giáo chủ đây này, là ai cho hắn quyền lợi và địa vị? Là quốc vương, là gia tộc Wisconsin Nostra ngồi ở trên vương vị ngu ngốc vô năng. Hiện tại Vương tộc suy bại, trên vương vị tiểu nữ Vương giống như một món đồ chơi con nít, căn bản không thể nào nắm giữ thực quyền, cho dù giết đại giáo chủ, còn sẽ có người thứ hai, người thứ ba đại giáo chủ xuất hiện. Nếu như muốn muốn mọi người hoàn toàn có cuộc sống tốt hơn, chỉ có cách là lật đổ cả vương triều Wisconsin Nostra, một lần nữa thành lập một cái quốc gia hòa bình và tự do.” Ánh mắt của hắn ở trong bóng đêm sắc bén mà kiên định, “Cho nên, từ cái ngày cha ta bị giết chết, ta liền quyết định, ta muốn chấm dứt cái vương triều này.”

Nàng lặng lẽ yên nhìn hắn, nước mắt lạnh lạnh từ mắt của nàng bắt đầu chảy ra, lướt qua khuôn mặt: “Chàng nói, rất đúng. Đây là sự thật. Em phản bác không được. Như vậy, cứ dựa theo nguyện vọng của chàng cố gắng lên, em sẽ em sẽ đợi chàng trở về vào một ngày nào đó”

Kastle đưa tay ôm lấy nàng thật chặt, nước mắt của nàng thấm vào trên vai hắn, một giọt tiếp theo một giọt, Kastle lại ôm nàng căng thẳng một chút, thấp giọng nói: “Đứa ngốc, nàng yên tâm, mạng của ta rất lớn, ta nhất định sẽ rời trở về, sẽ không lâu đâu. Lúc này nàng ngàn vạn không nên đi tìm đại giáo chủ liều mạng a, kiếm thuật của nàng rất nát, một chiêu sẽ chết. Mối thù của nàng, ta sẽ báo thù giúp nàng, nhất định. Đến lúc đó, vì cảm tạ ta, nàng có nguyện ý hay không lấy thân báo đáp, để báo đáp ân tình mà gả cho ta?”

Nàng đem mặt vui vào trong lòng ngực của hắn, nước mắt không nhịn được mà chảy xuống: “Em . . . em nguyện ý, cái gì em cũng đều nguyện ý. Em nguyện ý chờ chàng tới thay em giết đại giáo chủ, sau đó lại Chàng nhất định phải thành công, em nhất định sẽ làm cho chàng thành công.”

Kastle vỗ vỗ nàng: “Được rồi, vậy thì đừng khóc nhiều như vậy, khóc mãi thì mặt rất khó coi. Ta muốn tranh thủ thời gian chạy trốn, bằng không sẽ bị đuổi kịp thì xong đời.” Hắn buông tay ra, cười hi hi thay nàng xoa xoa nước mắt, “Yên tâm đi, ta là Yêu tinh vàng trong truyền thuyết có phải hay không, có trắng sáng phủ hộ của ta. Nàng nhất định phải ngoan ngoãn chờ ta trở lại cưới nàng nha.”

Nàng xoa xoa nước mắt, gạt đầu, nhìn thiếu niên phi thân lên ngựa: “Kastle.” Thiếu niên cúi đầu nhìn nàng, đối với nàng lộ ra mỉm cười, nước mắt của nàng lần nữa dọc theo khuôn mặt mà rơi xuống, “Mặc dù chàng nói, chàng là Yêu tinh vàng lừa gạt em, nhưng chàng là người đối xử với em tốt nhất, cho nên, chàng làm cái gì, em đều nguyện ý tiếp nhận, chàng vĩnh viễn sẽ không trở thành cái bất hạnh của em.”

Trong giọng nói của Kastle hàm chứa nụ cười: “Nàng nói thêm gì nữa đi, ta sẽ không chịu được mà kéo nàng vào lễ đường để kết hôn. Uy, giống như khi còn bé lần đó, ngoan ngoãn ở chỗ này giúp ta trông chừng, sau đó biết điều một chút trở về ngủ.”

Nàng không nhúc nhích mà đứng ở tại chỗ, nhìn thân ảnh Kastle chui vào trong bóng đêm, giống như rất nhiều năm trước.

Chương 5: Chương 05

Năm thứ 59 theo lịch Vương triều, nghĩa quân các nơi cùng với tổ chức bí mật tụ họp ở chung một chỗ, tạo thành một tổ chức tên là quân đội Thánh Tường Vi, đại giáo chủ tàn bạo bất nhân, Vương tộc không có tư cách, bình thường dân chúng đối với vương triều đã sớm rất bất mãn, nghĩa quân nổi ra, dân chúng rời rớt hưởng ứng, trang viên chủ*(giống như địa chủ) và các quý tộc cũng rời rớt phản chiến.

Tháng chín, quân đội Thánh Tường Vi thuận lợi tấn công vào vương đô, các đại quý tộc phản chiến mở cửa thành ra đến đây nghênh đón, một trong mấy đại quý tộc này, thì có Limbo Công Tước.

Đại giáo chủ trên gác chuông tại giáo đường bị mũi tên của lãnh tụ Kastle quân Thánh Tường Vi, người thiếu niên tuổi mười bảy mặc trang phục kỵ sĩ giương cung bắn tên, giống như Chiến thần tuổi trẻ thần thoại, thẳng được vạn chúng chú ý và tán thưởng, cũng thẳng được trái tim hàng ngàn hàng vạn của phái nữ từ bình dân đến quý tộc.

Chỉ có Thân Vệ Quân trung thành của vương triều Wisconsin Nostra vẫn còn đang ở phụ cận Vương Cung ngoan cố chống cự, vương triều Wisconsin Nostra đã danh nghĩa đã mất, vương quốc mới sắp ra đời.

Limbo Công Tước chờ mấy vị phản chiến hướng quân đội Thánh Tường Vi liên hiệp đại quý tộc cử hành yến hội chúc mừng, muốn mời Kastle Lãnh tụ quân Thánh Tường Vi tham gia.

Vũ hội được bố trí được xa hoa và hoành tráng, Kastle đi vào sàn nhảy, lập tức bước nhanh đi về phía Limbo Công Tước cùng với người nhà của hắn ta, ánh mắt nhất nhất xẹt qua trên người các nữ quyền ở bên cạnh Limbo Công Tước.

Limbo Công Tước tại trong ánh mắt hâm mộ của mọi người hướng Kastle từng người giới thiệu: “Đây là Elizabeth con gái lớn của ta, đây là con gái thứ hai của ta.” Kastle cắt đứt lời của hắn, nho nhã lễ độ hỏi: “Ngài Công Tước, Erding Hầu tước tiểu thư con gái của em ngài hôm nay có trình diện không? Ta muốn thấy nàng ấy.”

Công Tước lập tức cười lên: “Ngài đang hỏi Hill Gia sao, nàng ấy đang bên kia.” Hướng một cái phương hướng hô một tiếng Hìl Gia, thiếu nữ mặc váy màu thủy lam chậm rãi xoay người lại.

Thiếu nữ nhìn Kastle, hướng hắn khẽ mỉm cười, trong lòng Kastle bỗng nhiên chặt lại rồi, Công Tước ân cần nói: “Hill Gia, ngài ấy hỏi cháu, cháu mau tới đây.”

Thiếu nữ nhẹ nhàng đi tới, Kastle cứng ngắt giật mình tại chỗ.

Tại sao, tại sao không phải là nàng! Nàng không phải là Hill Gia Erding? Tại sao Hill Gia Erding đi tới lại là một thiếu nữ hoàn toàn xa lạ ?

Như vậy, nàng là người nào? Nàng rốt cuộc ở nơi đâu? !

Trong đầu Kastle hoàn toàn hỗn loạn, vội vã hướng Công Tước nói xin lỗi, bước nhanh tránh ra, hắn nhìn quanh khắp nơi, cái này không phải là, cái này cũng không phải là, người cũng không phải là nàng.

Nàng rốt cuộc là người nào? Nàng rốt cuộc ở nơi đâu?

Một hộ vệ vội vã đi tới, ở bên tai của hắn thấp giọng nói: “Ngài, Nữ vương đã để cho Thân Vệ Quân buông tha cho chống cự, nàng đồng ý viết Thư Thối Vĩ, nhưng là nàng nói lên yêu cầu, muốn một mình trông thấy ngài.”

Đây là Kastle lần đầu tiên bước vào Vương Cung, đá cẩm thạch trong cung điện thủy tinh đèn treo rất sáng, cửa sổ sát đất mở rộng, ánh trăng rơi trên mặt thảm thật dày, Kastle cứng ngắt đứng ở cung điện tròn trong sảnh, trái tim của hắn giống như bị người nào nắm một cái nắm quá chặt chẽ , sắp nổ.

Hắn thấy Ciel quen thuộc đang đứng ở phía trước cửa sổ, nàng mặc váy đất liền, tóc màu nâu thật dài lại không thả xuống , mà là vòng tại đỉnh đầu, vương miện khảm hạt xoàn cắm ở trên búi tóc của nàng, ánh sáng chiếu vào làm đau nhói mắt của hắn.

Nàng lặng lẽ yên nhìn hắn, ánh mắt giống như ánh trăng trong suốt: “Kastle, bí mật thứ ba của em, thật ra thì chàng không có đoán trúng. Em không phải là Hìl Gia Erding, em là Sylvia, Sylvia Wisconsin Nostra. Em chính là nữ vương không có tư cách , giống như món đồ chơi con nít. Khi gặp chàng em làm công chúa lần cuối cùng, khi đó em bí mật ở trong trang viên của Limbo Công Tước, không lâu sau, đại giáo chủ độc chết phụ vương của em, bởi vì phụ vương muốn đoạt địa vị của hắn. Sau khi Phụ vương chết, thì em trở thành Nữ vương, bởi vì em chỉ là một cô bé không có chút sức lực nào. Đối với đại giáo chủ mà nói là một con rối rất phù hợp.”

Nàng nhẹ nhàng cười lên: “Em từng nghĩ tới, dựa vào lực lượng chính mình giết chết đại giáo chủ , làm một Nữ Vương tốt. Nhưng là, ngày đó lời nói của chàng khiến cho em hoàn toàn hiểu, cái ý nghĩ này của em thật sự rất ngây thơ, vương triều Wisconsin Nostra quả thật đã đến cuối rồi, là nên kết thúc. Mặc dù em chưa làm qua cái gì, nhưng là người cuối cùng của gia tộc Wisconsin Nostra ngồi ở trên vương vị, đáng lẽ phải được mai táng. Kastle, không giết nữ vương, quân Thánh Tường Vi của chàng không thể nào thành lập vương quốc mới đâu.”

Nàng đi tới trước mặt hắn, nhìn vào hai mắt của hắn.

“Kastle, em đã nói rồi, chàng làm cái gì, em đều nguyện ý tiếp nhận.”

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Dạ Tinh Linh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Chương 06

“Sau đó?” Cô bé ngồi ở trước ghế đầu trừng mắt nhìn, nhìn trước phụ nhân đang ngồi trong ghế kể chuyện xưa

Phụ nhân kia đưa tay ngắt mặt của cô bé, lộ ra nụ cười dịu dàng quyến rũ: “Sau đó, dĩ nhiên kỳ sĩ sẽ không giết công chúa của hắn a, bọn họ cùng nhau rời đi, đến chỗ rất xa rất xa, sống một cuộc sống hạnh phúc .”

Cô bé cau lỗ mũi: “Vậy con mới không tin, mẹ kể có đúng câu chuyện của thủ lĩnh quân đội thành lập ra vương quốc hiện tại và nữ vương của triều đại cuối cùng đâu, ai cũng biết cuối cùng thủ lĩnh quân đội giết chết nữ vương, nhưng hắn cũng bị nữ vương dùng thủ đoạn hèn hạ âm toán đến trọng thương, cuối cùng chết rất vinh quang. Hiện tại tượng đồng của hắn vẫn còn đặt tại quảng trường ở trong vương đô đây này. Câu chuyện này đúng là mẹ tự biên tự diễn ra, giống như chuyện thời điểm có ánh trăng thì có Yêu tinh vàng xuất hiện, đúng là bịa đặt. Con không tin.”

Cô bé nhú lại lỗ mũi làm mặt quỷ, từ ghế đầu nhảy dựng lên chạy hướng ngoài phòng.

Mẹ của cô bé ngồi ở trên ghế lắc đầu: “Ai, trẻ con hiện tại thật là trưởng thành sớm, những thứ linh tinh này ai dạy con bé. Là chúng ta dạy vậy sao? Thử nghĩ xem lúc ta còn nhỏ, cỡ nào đơn thuần.” thờ dài lần nữa, bỗng nhiên hít mũi một cái, đứng dậy hướng một phương hướng hô: “Kastle, không thể nào, tối hôm nay còn ăn cháo yến mạch? Em không ăn yến mạch cháo, em muốn cháo bơ ngô!”

Từ trong một cánh cửa lộ ra nửa người nam tử anh tuấn: “Có ăn là tốt rồi, nàng người phụ nữ không biết nấu ăn này, muốn ăn cháo bơ ngô thì tự đi mà nấu! Còn có, nàng biết cái gì gọi mai danh ân tích không? Cường điệu đã nhiều năm như vậy, phải gọi ta là Cain, Cain, hiểu chưa?”

Cô gái lén lút le lưỡi: “Thật xin lỗi, thói quen gọi.”

Chàng trai bất đắc dĩ lắc đầu, lùi thân thể về, tiếp tục tại trong phòng bếp chiến đấu hăng hái.

Nàng mền mại nằm ở trên ghế, lộ ra mỉm cười.

Khi đó, ở trong cung điện, nàng lẳng lặng yên nhìn chăm chú vào hắn, hắn lại kéo tay nàng, ngón ngón phun ra một chữ: “Đi.”

Nàng mở to hai mắt nhìn, Kastle không nhìn được mà quay đầu nhìn nàng: “Ta nói nữ vương bệ hạ, nàng không vội vàng chạy, chẳng lẽ còn thật chờ người đến giết? Những lời nói vừa rồi giống như niệm kinh, nghe thấy mà trên người của ta run lên một cái, dường như đó không phải là tính cách của nàng. Mỗi lần nàng đều trộm đi ra ngoài, nhất định là bởi vì trong Cung Lí có mặt đạo sao, để cho ta nhìn xem, có thể ra khỏi nơi này hay không?”

Bóng tối trong mặt đạo, hắn nắm tay nàng thật chặt, bước nhanh đi về phía trước, trái tim của nàng bịch bịch nhảy, nho nhỏ hỏi hắn: “Kia, vậy mơ ước thành lập tân vương quốc của chàng.”

Hắn nói: “Để cho người khác đi xây, ta mặc kệ.”

Nàng hỏi: “Nhưng . . . nhưng chàng là thủ lĩnh của quân Thánh Tường Vi, nếu chàng mất tích, thì quân Thánh Tường Vi nên làm cái gì bây giờ?”

Hắn hỏi hột nói: “Cho người khác xử lý.”

Nàng lại nhỏ giọng hỏi: “Không, nhưng”

Hắn không nhìn được nói: “Nàng dài dòng cái gì a, ta giết chết đại giáo chủ, mối thù của nàng đã báo, mối thù của ta cũng báo, cừu của rất nhiều người đều báo. Hiện tại ta bắt cóc cả nữ vương, đây là cống hiến lớn bậc nào, ta làm như vậy còn chưa đủ nhiều sao? Vốn cấp cơ hội cho người khác biểu hiện, những chuyện khác người nào muốn làm thì người đó đi làm, giống như ta đại anh hùng như vậy, tự vinh quang mà thoái ẩn đến trong thần thoại.” Trong bóng tối, hơi thở của hắn bỗng dừng tiến tới gần, “Sống cùng với ta – anh hùng trong truyền thuyết, làm sao, tiền nữ vương bệ hạ nàng không thỏa mãn sao?”

Mặt của nàng bỗng đến như muốn thiêu cháy, một quyền nện ở trên vai hắn: “Cái gì mà tiền nữ vương bệ hạ, Thư Thối Vĩ của em ngày mai mới có thể có hiệu lực, hiện tại em vẫn còn là nữ vương!”

Màn đêm buông xuống, bữa ăn tối đã bày ở trên bàn.

Trên bàn ăn có cái đĩa cháo bơ cây ngô thơm ngào ngạt, nằng ra vẻ kinh ngạc trùng to mắt: “Hả? Cháo yến mạch đâu?”

Mặt hần không thay đổi nghiêng qua nàng một cái: “Ngày mai mới ăn.” Nàng cầm lấy cái muống, len len cười.

Ăn xong cơm tối, nàng thu thập bàn ăn, nhìn thấy con gái của mình len len lút lút cầm lấy thứ gì, đi tới cửa bên ngoài. Nàng lặng lẽ đi theo sau con gái cưng, nhìn thấy cô bé đi tới trong viện, đem một chén sữa tươi và một ổ bánh bao đặt ở bên cạnh rào chắn.

Cô bé quay đầu lại, nhìn thấy mẹ đứng ở trước cửa mỉm cười, mặt đỏ hồng, lấp bắp nói: “Con ...con cho mèo hoang ăn.”

Nàng cười đó một tiếng, thối lui đến bên trong nhà.

Ở dưới ánh trăng, sẽ có yêu tinh vàng xuất hiện, nếu người gặp nó, bắt được nó, nó sẽ cho người bảo vật trân quý nhất thế gian.

Có thể sẽ là ma pháp thần kỳ.

Cũng có thể có thể là vương tử thủ hộ người cả đời.

Ánh trăng trong suốt, chiếu rọi ở nông thôn yên tĩnh, gió đêm áp áp, lùm cây vang sào sạt.

Đây là sẽ là thời khắc phát sinh đồng thoại.

Cho nên, phải tin tưởng đồng thoại. Bởi vì có lúc nào đó, chúng sẽ biến thành chân thật.

The End

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Dạ Tinh Linh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.